

ת"פ 3666/06/16 - מדינת ישראל נגד אלון חסן, יהושע סגיס, דוד חסן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 3666-06-16 מדינת ישראל נ' חסן ואח'

בפני כבוד השופט יואל עדן
המאשימה:

מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד עמיחי חביביאן - פמ"ד

נגד

הנאשמים:

1. אלון חסן
באמצעות ב"כ עו"ד אשר אוחיון
2. יהושע סגיס
באמצעות ב"כ עו"ד ישראל אסל
3. דוד חסן
באמצעות ב"כ עו"ד ניל סיימון ועו"ד אליסף יפרח

החלטה

1. כתב האישום המתוקן בשנית מייחס לנאשמים עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, מרמה והפרת אמונים בתאגיד, מרמה והפרת אמונים של עובד ציבור, לנאשם 1 מיוחס בנוסף ביצוע עבירות של לקיחת שוחד, בקשת שוחד, שבועת שקר והשמטת הכנסה מדו"ח, לנאשמים 1 ו- 3 מיוחס בנוסף ביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (הלבנת הון + שוחד), קשירת קשר לביצוע עוון (מרמה והפרת אמונים בתאגיד + קבלת דבר במרמה), סחיטה באיומים ואיסור הלבנת הון, ולנאשם 3 מיוחס בנוסף ביצוע עבירות של שימוש במסמך מזויף, רישום כוזב במסמכי תאגיד, שיבוש מהלכי משפט, עורמה מרמה ותחבולה, השמטת הכנסה מדו"ח וניהול ספרי חשבונות כוזבים.

כתב האישום המתוקן בשנית כולל 4 אישומים - האישום הראשון מתייחס לנאשמים 1 ו- 2 בלבד, האישום השני מתייחס לשלושת הנאשמים ועניינו שש פרשיות נטענות, האישום השלישי מתייחס לנאשם 3 בלבד, והאישום הרביעי מתייחס לנאשם 1 בלבד.

בטרם מתן מענה לכתב האישום הועלו ע"י הנאשמים ארבע טענות מקדמיות והחלטה זו הינה ביחס אליהן.

2. הטענה המקדמית הראשונה הינה כי הפרשה נחקרה באופן מוטה ונטען כי החוקרים עשו מאמצים רבים וגם כאלו שאינם ראויים, כדי להשיג ראיות דווקא מהסוג המפליל, נטען כי התקיים קשר פסול בין ראש צוות החקירה לבין מי

שהתחזה להיות סנגורו של נאשם 1, והחקירה התנהלה באופן חריג, נטען כי במהלך המשפט תכוון ההגנה טענותיה ביחס לכך, ונאמר כי בית המשפט אינו מתבקש להכריע כבר עתה בטענה מקדמית זו, אך היא נטענת גם על מנת שהתביעה תהא ערוכה לה.

נטען כי בהקשר זה היה על המאשימה לצרף כעדי תביעה עדים נוספים, וכי זוהי טענת הגנה מן הצדק.

ב"כ המאשימה השיב כי הדברים שנטענו הינם כללים, והדרך שהועלתה טענה מקדמית זו אינה מאפשרת מענה לה, שכן לא נטען אלו חוקרים נוספים היו חלק מאותו קשר שתואר, ולא נאמר מהן הראיות הפסולות שהושגו כתוצאה מהקשר הפסול הנטען.

מובן כי טענה זו אינה כזו אשר ניתן להכריע בה בשלב זה. אכן הטענה נטענת באופן כללי, וככל שיבקשו ב"כ הנאשמים להעלותה שוב בשלב מתקדם, לאחר שיובאו ראיות, רשאים הם לעתור לכך, אולם יהיה עליהם להעלותה באופן מפורט וברור.

3. הטענה המקדמית השנייה הינה ביחס להכללת אישום מס' 3 בכתב אישום זה. אישום מס' 3 מתייחס לנאשם 3 בלבד, ובמסגרתו מיוחס לו כי יחד עם אחר, ובאמצעות חברה, ביצע פעולות ברכוש אסור, השתמש במסמך מזויף שהינו חוזה פיקטיבי, ניהל יחד עם אחרים ספרי חשבונות כוזבים, גרם לרישום כוזב במסמכי החברה, ופעל לשיבוש חקירה. באישום זה מיוחסת הסכמה על התקשרות בעסקאות אשר במסגרתן יירכש דלק גנוב ויימכר ברווח לאחרים, ויוחסו העברות כספים ורישומים בקשר לכך.

עוד על פי אישום זה, הנאשם 3 פעל בצוותא עם אחר למשיכת 2.3 מיליון ₪ מכספי החברה שהם בבחינת רכוש אסור, כפי שיוחס באישום השני. באישום השני יוחס לנאשמים 1 ו-3, לאחר ולחברה האמורה, כי החלו לפעול להעברת כספים לנאשם 1 בעד פעולות שביצע בקשר עם תפקידו בנמל, תוך נקיטת פעולות שמטרתן להסתיר או להסוות את מקור הרכוש האסור. הרכוש האסור הוגדר באישום השני כהכנסות של אותה חברה מההתקשרויות נשוא האישום השני, הכנסות אשר הסתכמו בסך כולל של למעלה מ- 22 מיליון ₪.

בטענה מקדמית זו נטען כי לא היה מקום לצרף את אישום מס' 3 לכתב האישום, ויש לפצל את הדיון כך שאישום זה יידון בנפרד, זאת הואיל והנאשם בו הוא אך נאשם 3, הצירוף מלכתחילה היה שלא כדין ואינו עומד בתנאי החוק לצירוף נאשמים או אישומים, מדובר בפעילות נפרדת לחלוטין מזו המתוארת באישום 2, הן מבחינה עובדתית והן מבחינת המהלכים העומדים מאחוריה, הפרשה הנטענת במסגרת האישום השלישי הינה פרשה נפרדת אשר אינה קשורה לנמל אשדוד, והעובדה שקיימים עדים שיעידו הן ביחס לאישום זה והן ביחס לאישומים אחרים, אינה מאפשרת את הצירוף. עוד נטען ביחס לנאשמים 1 ו-2, כי הצירוף יגרום להארכת הדיון ולעינוי דין, וההפרדה תיעל את הדיון.

ב"כ הנאשם 3 הוסיף על כך, וטען כי לא רק שהצירוף אינו עומד בדרישות סעיפים 86 או 87 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ("החסד"פ"), אלא כי כל מטרתו הינה להשחיר את פניו של נאשם 3, וכי לא רק שיש

להורות על הפרדת האישומים, אלא שכאשר תהיה הפרדה, על אחד מהאישומים להיות נדון בפני מותב אחר.

ב"כ המאשימה טען כי קיימת זיקה ברורה בין האישום השלישי לבין האישום השני. נטען כי באישום השני מתוארות מספר פרשיות במסגרתן החברה האמורה הרוויחה כספים, וכספים אלה הם בבחינת רכוש אסור, והפעולות שנעשו בפרשיה המתוארת באישום השלישי, הן פעולות באותו רכוש אסור במטרה להסתירו, אלו אותם כספים שהינם רכוש אסור שהופקו, ונעשה בהם שימוש בכוונת הסתרה, כפי שמתואר באישום השלישי.

עוד נטען ע"י ב"כ המאשימה כי ישנם עדים אשר חקרו את אותן פרשיות ויצטרכו להעיד והיעילות הדיונית מחייבת כי הם יעידו בפני מותב אחד, וקיימים עדים נוספים אשר פעלו הן בפרשיות שבאישום השני והן באישום השלישי, ונכון שהעדים יעידו בפני בית המשפט ויתנו תמונה מלאה ולא מפוצלת.

ב"כ המאשימה הוסיף כי אם יבקשו הנאשמים 1 ו- 2 שלא להתייצב לחלק שבו יעידו עדים ספורים בפרשה של האישום השלישי, הוא מסכים לשחררם.

לאחר ששמעתי את הצדדים, ושקלתי את טענותיהם, באתי למסקנה כי דין הטענה המקדמית להפרדת האישומים, להידחות.

אכן, המבחן לשאלה אם ניתן לצרף את האישומים, ואם יש להפרידם, קשור בנוסחו של כתב האישום. סעיף 86 לחסד"פ עניינו בצירוף אישומים ולפיו ניתן לצרף לכתב אישום אחד כמה אישומים **"אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת"**.

סעיף 87 לחסד"פ עניינו בצירוף נאשמים ועל פיו ניתן לצרף לכתב אישום אחד כמה נאשמים **"אם כל אחד מהם היה צד לעבירות שבכתב האישום או לאחת מהן, בין כשותף ובין בדרך אחרת, או אם האישום הוא בשל סדרת מעשים הקשורים זה לזה שהם מהווים פרשה אחת"**.

גם כאשר מתקיימים התנאים לצירוף אישומים או נאשמים, הרי שעדיין רשאי נאשם לבקש מבית המשפט להפריד את הדיון בעניינו או להפריד אישום מסוים, אם יש חשש שמא יקופח בהגנתו.

תחילה לשאלה אם מתקיימים התנאים לצירוף מלכתחילה - בחינת כתב האישום מביאה לתשובה חיובית לכך. באישום השני הכולל שורת פרשיות, מיוחס כי נצבר בחברה רכוש אסור, כאמור לעיל, ובאישום השלישי נטען כי הנאשם 3 פעל בצוותא עם אחר למשיכת אותם כספים מאותה חברה, לביצוע המתואר באישום השלישי, וזאת תוך נקיטה בדרכי פעולה שמטרתן להסתיר את מקור הכספים, תנועתם, זהות בעלי הזכויות בהם ועצם עשיית הפעולה בהם. כמו כן, הנאשם 3 מואשם גם במסגרת האישום השני, המייחס עבירות לכל הנאשמים, אם כי במרביתן עבירות שונות לכל אחד מהנאשמים.

הזיקה האמורה, יש בה כדי להביא להתקיימות התנאי האמור בסעיף 86 לחסד"פ, ובעובדה שהנאשם 3 נאשם גם באישום השני, יש כדי להביא להתקיימות גם של התנאי האמור בסעיף 87 לחסד"פ, לאור הנסיבות הנטענות בכתב האישום, ובראשן היות הכספים כאלו שהתקבלו כאמור באישום השני, והטענה כי הפעולות באישום השלישי קשורות בהם וברצון להסוותם.

מכאן לשאלה האם, למרות התקיימות האפשרות לצירוף כאמור, יהיה בניהול המשפט באישום השלישי יחד עם האישומים האחרים כדי לפגוע בהגנת מי מהנאשמים או להביא לעיוות דין - התשובה לשאלה זו שלילית.

מבחינת הנאשמים 1 ו-2 נטען כי הצירוף יביא להתמשכות ההליך - אכן מובן כי הפרדת האישום תביא במידה מסוימת לניהול מהיר יותר של ההליך, אף כי לא ניתן לקבוע בשלב זה מה מידת ההאצה של הדיון, אך לצד זאת קיימים נימוקים של הכרעה אחת במכלול הטענות, שמיעת העדים פעם אחת, וסיום אחד של ההליך בו נטענות, כאמור לעיל, טענות ביחס לכלל האישומים, עם זיקה כאמור.

ביחס לנאשם 3, אינני מוצא כי בצירופו של האישום השלישי המיוחס לו בלבד, יש כדי "**להשחיר**" כנטען.

בטענה בדבר "**השחרה**" נטען כי הצירוף הינו כדי שבית המשפט "**יקבל את הרושם מאישום שני ויגרור לאישום שלישי**" - טענה זו חסרת בסיס.

בהליך, כבכל הליך, יובאו ראיות, וההכרעה הינה בהתאם להן.

מכל האמור, הטענה המקדמית השנייה על הפרדת האישום השלישי משאר האישומים, נדחית.

4. הטענה המקדמית השלישית שנטענה הינה ביחס לאופן שבו מנוסח כתב האישום - נטען כי על כתב אישום להכיל עובדות המהוות עבירה, ואילו כתב אישום זה כולל עובדות רבות שאינן מהוות עבירה ו"**נועדו כדי לשתול בליבו של הקורא עוד לפני ששמע את הראיות תאוריה מסוימת**". נטען כי הובאו עובדות כדי ליצור "**אווירה**", ולהשחיר פניו של נאשם, וכפועל יוצא מכך, נטען כי יש למחוק את העובדות הללו, ובנוסף, כי במסגרת התשובה לכתב האישום, לא ניתן יהיה לתת מענה מפורט, הואיל ולא כל מה שנכתב בכתב האישום היא בבחינת טענה המהווה עובדה שמוטב היה להכניסה לכתב האישום, וכי מטרת המענה לכתב האישום הינה הגעה ליריעת המחלוקת. ומכאן התבקש כי התשובה לכתב האישום תתייחס רק לעובדות שהיה מקום להכלילן הואיל והן מהוות עבירה.

ב"כ המאשימה השיב כי לא נמנתה ולו עובדה אחת או טענה אחת שהיא מיותרת בכתב האישום, כל מילה שנכתבה נכתבה תוך הסתכלות על אופי העבירות ובהתייחס לעבירת מרמה והפרת אמונים הוסיף כי זו מחייבת את המדינה להוכיח נסיבות כך שהמעשים חצו את הרף המשמעותי.

דין טענה כללית זו ביחס לניסוח כתב האישום להידחות, הן בשל היעדר כל פירוט, והן לאור תוכנו של כתב האישום.

כלליות הטענה אינה מאפשרת התייחסות פרטנית לאמירה מסוימת בכתב האישום.

גם בהיעדר אמירה פרטנית, נבחן שוב כתב האישום, ואינני מוצא בו אמירות אשר על פניהן יש מקום למחיקתן. אינני מוצא מקום להרחיב על כך לאור היעדר טענה ספציפית.

אשר למענה לכתב האישום, על המענה להיות מפורט ולהתייחס לכל עובדות כתב האישום, ולאור כך שמהעלאת הטענה עולה בקשה שלא להתייחס לחלק מהנטען בכתב האישום, הרי שכבר בשלב זה יש להפנות את תשומת לב ב"כ הנאשמים להוראות סעיף 152 (א) ו - (ב) לחסד"פ.

5. הטענה המקדמית הרביעית הינה טענה לאכיפה בררנית, ובמסגרתה נטען כי קיימות עשרות חברות הפועלות כחברות חיצוניות עם נמל אשדוד, לגביהן קשרי משפחה עם עובדים בכירים ביותר מנמל אשדוד, ויש להורות לתביעה להציג את כל רשימת החברות החיצוניות, ומדוע נגדן לא הוגש כתב אישום, וזאת במסגרת הטענה לאכיפה בררנית. לגבי טענה זו נטען כי גם לגביה יהיה מקום להיזקק לשמיעת ראיות.

ב"כ המאשימה השיב כי גם כאן אין אמירה ספציפית, ואין הצבעה על מקרה ספציפי בו התגבשה תשתית ראייתית, ולאור זאת אין לו דרך להתמודד עם הטענות.

אכן הטענה בדבר אכיפה בררנית נטענת באופן כללי אשר אינו מאפשר התייחסות לגופו של ענין, ולפיכך אין להידרש אליה. אוסיף כי ביסוס טענת אכיפה בררנית מצריך להראות כי האכיפה הבררנית הייתה לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או שרירות גרידא, ועוד אוסיף כי הגשת כתב אישום הינו ענין הנמצא בשיקול דעת הפרקליט אשר סמכותו לכך נקבעה בחוק.

אשר לבקשה הכללית, אשר הועלתה אגב העלאת הטענה בדבר אכיפה בררנית, "**להורות לתביעה להציג לנו את כל רשימת החברות החיצוניות ומדוע נגדן לא הוגש כתב אישום**", דין בקשה זו להידחות. אין בפני כל נתון או עובדה אשר יצדיקו מתן צו כאמור, וכל שיש הינן טענות כלליות נעדרות כל פירוט או אסמכתא.

6. מכל האמור, הטענות המקדמיות השנייה והשלישית נדחות, הטענות המקדמיות הראשונה והרביעית כלליות, נעדרות פירוט ואינן מאפשרות התייחסות. יש להשיב בפירוט לכל עובדות כתב האישום המתוקן בשנית, והבקשה למתן צו להצגת רשימת חברות כאמור, נדחית.

ההחלטה תועבר לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י' אלול תשע"ו, 13 ספטמבר 2016, בהעדר
הצדדים.